

Una d'argentins

La Camorra reactiva l'esperit de Piazzolla • Els pianistes Adrián Iaiés, Gerardo Gandini, Ernesto Jodos i Paula Shocron afronten solos, fusions i ressonàncies jazz tangueres • Pere Pons

Malgrat l'obstinació d'alguns, la música argentina existeix més enllà d'Andrés Calamaro. *Calamaro Querido!* (*Cantando al Salmón*) és el disc amb què amics i coneguts han versionat el cèlebre incontinent que es fa dir *El cantante*. Però fa ja molt de temps que les sonoritats del Con Sud no necessiten aprenents de Dylan ni de Discípulos estripats per despertar l'atenció i suscitar un interès ben merescut. L'aparició d'un nou treball del quintet La Camorra estableix un bon punt de partida per corroborar aquest punt de vista.

12 postales (Galileo) és el títol amb què es presenta el recent disc d'aquest grup *porteño* arrelat en els talons més esmolats del tango contemporani. La inspiració de Piazzolla es fa evident des del mateix nom del grup, homònim a l'últim treball signat pel compositor que va revolucionar el tango. I el més curiós de cas és que ha estat justament en aquest nou enregistrament, on per primera vegada tot són peces pròpies i no figura cap versió del mestre Astor, quan l'esperit piazzollà es revela de manera més sorprenent. "Després d'escoltar el CD de La Camorra em vaig adonar que no estava tot perdut al nostre país. Existeix una gene-

Imatge promocional del grup argentí La Camorra que presenta el disc '12 postales'. SP

El quintet

**La Camorra
s'inspira en les
composicions
d'Astor Piazzolla**

ració de joves ultraestudiosos i ultracapaços que ens donen esperança i també una lliçó per no abaixar els braços", declara Daniel Piazzolla, fill del gran Astor. Afirmacions d'aquesta mena són les que agraeix l'encarregat de redactar el full promocional del grup, per bé que una audició acurada del disc les ratifica.

Desplaçant el punt de mira cap a un àmbit encara més fràgil, tres altres llançaments musicals de denominació argentina mereixen tracte específic. Els dos pri-

mers corresponen al segell independent BlueArt Records i són autèntiques revelacions pianístiques que convé seguir de prop. *De/generaciones* és el treball que signen Gerardo Gandini i Ernesto Jodos, dos pianistes aparentment distants. Gandini (Buenos Aires, 1936), a part de compositor resident del Teatro Colón és una eminença del piano clàssic. Jodos (Buenos Aires, 1973) sobresurt per la seva formació jazzística i el seu coneixement del folklore. Peces

pròpies es combinen amb visites a Parker, Ellington i Gershwin.

Ara que, per revelacions, la de Paula Shocron (Rosario, 1980) que debuta amb un disc a piano solo, *La voz que te lleva*, en què deixa ben clara la seva ànima monklana. Finalment cal esmentar un altre pianista argentí, Adrián Iaiés, que tornarà a actuar a Barcelona el 25 de novembre al costat d'Horacio Fumero (contrabaix) i Pablo Mainetti (bandoneó) presentant el CD-DVD *Astor Changes*.

Esperança de futur

Jazz

Bocanegra

Bocanegra
Quadrant Records
Pere Pons

Hi ha retorns que no encaixen amb la moda *revival* i encara menys amb aquest apòsit de nostàlgia que tot ho impregna. Retorns que cal celebrar perquè quan hi van ser, la seva existència va tenir la intensitat, però també l'efímera consistència, d'una estrella fugaç. L'efecte de Bocanegra a mitjans dels 80 va ser com el de un flaix fotogràfic: un raig de llum enlluernador que fins i tot podia provocar la ceguesa momentània a tots aquells que s'hi acostessin sense la protecció necessària. Massa avançat pel seu temps? Massa de veritat -tant en els continguts com en l'estètica- en uns anys en què la vanitat es colava pel nas i s'impossava el culte *fashion*?

Elucubracions al marge, tant la reactivació de la carrera de l'ànima del grup, Víctor Obiols, com la reedició en digital de la primera i única criatura d'aquells Bocanegra són una excel·lent notícia per l'escena musical d'avui i del futur. Sense necessitat de mirar vint anys enrere, *Bocanegra U* podrà ser descobert ara per molts joves. Autèntica esperança de futur.

A cau d'orella

Pere Pons

Precious moment
Eddie Henderson Project
Kind of Blue Records

Màgic, misteriós i subtil, aquest treball del trompetista Eddie Henderson passeja per la corda fluixa unes notes que, en el cas de l'iscar, suren ingràvides a l'espai. Malabarisme dels sentits amb acompanyaments de primera: Kevin Hays, Ed Howard i Billy Hart.

Aire de mar
Daniel Cros
Rosazul

Propietari de l'estudi de gravació i del segell discogràfic, el cantautor Daniel Cros s'ha fet un disc a mida amb una nodrida participació de músics i els arranjaments d'Enric Palomar. Els tretze temes revelen que a Cros li agraden els sons afrocaribians.

Around the City
Eliane Elias
RCA

La pianista i cantant brasilera es reinventa ella mateixa al buscar l'enllaç entre la sofisticació i la calidesa del seu jazz amb les ordenades actuals de les sonoritats pop i electrònica. Alterna peces pròpies amb versions de Bob Marley, Tito Puente i Beck.

Duos II / Neruda
Luciana Souza
Sunnyside / Karonte

L'esperada segona part del seu duo amb el guitarrista Romero Lumambo -dotze clàssics de la música brasilera magníficament reinterpretats- i un segon CD on diu Neruda en anglès és la doble i efectiva arma seductora de la vocalista Luciana Souza.

Una mirada diferente
Hilario Camacho
Factoría Autor

Malauradament, la seva desaparició no ha estat una metàfora sinó la crua realitat d'un cantautor que va viure la vida a flor de pell. Aquest és el disc pòstum d'un dels pares de l'anomenada cançó urbana quan aquest país encara no s'havia tret la boina.